

Feküdni, mozdulatlanul

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 17. szám, 2019. április 26.

Minden este. És most is. Csak néz maga elé. A sötétben. Mindenféle hangok. Váratlan reccsenés. Kopogás a falban. Valami *zizeg*. Meg *surrog*. Ismeretlen lények.

Öt éve már, hogy egyedül van. Öt éve nem tudja megszokni ezt a furcsa zizegést. Vagy surrogást. Meg a váratlan reccsenéseket, koppanásokat. Mondták, hogy jobb lesz. Hogy nyugodtan elalszik. Hogy nem szorong majd a sötétben.

Azt is mondták, hogy „a Róza néninek csak az emlékei *zizegnek*! Nem kell azoktól félni, Róza néni! Az emlékek nem bántanak sem nappal, sem éjszaka, csak *vannak*, és az, hogy vannak, az talán nem is baj. Addig jó, amíg vannak emlékeink.”

Ilyeneket mondanak az ismerősei meg a rokonai. Főleg a rokonai. Ezeket mondja Eszter is, a dédunokája. Aki feljár hozzá hétvégeken, hogy hozzon neki egy kis meleg ételt. Meg segítsen. Bevásárolni, mosogatni, mosni. Mikor mit. Ami kell.